

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Urtos/1/2025
Identifikačné číslo spisu:	1018201481
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Štift
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1018201481.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štifta a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci odsúdeného D. F. v konaní o osvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 24. apríla 2025 v Bratislave sťažnosť odsúdeného podanú proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 13. januára 2025, sp. zn. 1Ntc/14/2018, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného D. F. sa zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej „krajský súd“) uznesením z 13. januára 2025, sp. zn. 1Ntc/14/2018, rozhodol, že podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov („zákon č. 549/2011 Z. z.“), § 416, § 417 ods. 1 Trestného poriadku („Tr. por.“) v spojení s § 68 ods. 2 Trestného zákona („Tr. zák.“) sa odsúdený D. F. v skúšobnej dobe uloženej uznesením Krajského súdu v Bratislave z 21. novembra 2018, č. k. 1Ntc/15/2018-38, pri podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere šesť rokov a šesť mesiacov uznaného a vykonávaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 5. apríla 2017, sp. zn. 1Ntc/3/2017, právoplatným 4. mája 2017, neosvedčil a vykoná zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere dva roky, tri týždne a jeden deň.

Proti tomuto rozhodnutiu v lehote ustanovenej v § 187 ods. 1 Tr. por. podal odsúdený sťažnosť priamo do zápisnice ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Stanislava Jakubčíka podaním z 26. februára 2025 (č. l. 292 - 298), v ktorom navrhol, aby sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie s tým, že zaviazal krajský súd, aby pred rozhodnutím vyžiadal stanovisko rakúskych justičných orgánov, či bol daný súhlas na rozhodovanie o sp. zn. 1Ntc/14/2018, alternatívne, aby krajský súd rozhodol, že rozhodnutie o neosvedčení sa nie je možné vykonať bez tohto súhlasu. Odsúdený v sťažnosti uviedol, že napadnuté rozhodnutie je vydané v rozpore so zásadou špeciality a medzinárodným právom, pričom namietal tieto základné skutočnosti:

- krajský súd nesprávne vyhodnotil otázku zásady špeciality, keď tvrdí, že rozhodnutie o neosvedčení sa v skúšobnej dobe predstavuje iba pokračovanie pôvodného trestu a nie nové obmedzenie osobnej slobody, tento záver je v rozpore s medzinárodným právom, konkrétne s čl. 18 rámcového rozhodnutia Rady EÚ 2008/909/SVV, ako aj s § 21 zákona č. 549/2011 Z. z., ktoré vyžadujú výslovný súhlas štátu pôvodu na akékoľvek ďalšie obmedzenie osobnej slobody nad rámec pôvodného rozhodnutia o vydání,

- krajský súd nesprávne argumentuje aj tzv. prelomením zásady špeciality na základe zotrvania odsúdeného na území Slovenskej republiky viac ako 45 dní, táto výnimka sa vzťahuje iba na prípady, keď ide o nové trestné stíhanie alebo nový trest, nie na otázku vykonania trestu, na ktorý nebol daný súhlas vydávajúcej krajiny, nesprávna je aj interpretácia, že zásada špeciality už bola vyriešená v predchádzajúcom konaní, sp. zn. 1Ntc/3/2017, ktoré sa týkalo uznania a výkonu rozsudku českej justície, zatiaľ čo táto vec sa týka rozhodnutia o neosvedčení sa v skúšobnej dobe v rámci iného procesu, na ktorý sa pôvodný súhlas nevzťahuje,

- krajský súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia aj tým, že odmietol potrebu získania dodatočného súhlasu Rakúska, pričom takýto súhlas je podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 290/2021 a I. ÚS 183/2019) nevyhnutný na akékoľvek ďalšie obmedzenie osobnej slobody osoby vydanej na základe medzinárodnej justičnej spolupráce,

- podľa odporúčaní Európskej justičnej siete a výkladu Súdneho dvora EÚ v rozsudku C-388/08 PPU nemožno ustanovenia o prelomení zásady špeciality uplatňovať mechanicky a obchádzať tak povinnosť vyžiadania výslovného súhlasu vydávajúceho štátu pri otázkach výkonu trestu, zároveň čl. 18 rámcového rozhodnutia Rady EÚ 2008/909/SVV a § 42f rakúskeho zákona o justičnej spolupráci v trestných veciach jasne stanovuje, že každé ďalšie obmedzenie osobnej slobody nad rámec pôvodného vydania podlieha výlučne súhlasu justičných orgánov vydávajúceho štátu, tým pádom rozhodnutie o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe a nariadenie výkonu zvyšku trestu nepatrí do výnimiek zo zásady špeciality, na ktoré sa vzťahuje § 21 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. a je nesprávne, ak sa krajský súd odvoláva na výnimku zo zásady špeciality, pretože v tomto prípade sa nejedná o nové trestné stíhanie, ale o rozhodnutie o výkone trestu, ktorý nebol krytý pôvodným súhlasom Rakúska, preto je jeho rozhodnutie v rozpore s medzinárodným právom, krajský súd sa vôbec nezaoberal otázkou, či Rakúsko súhlasilo s výkonom trestu pod sp. zn. 1Ntc/14/2018, čím porušil základné práva sťažovateľa, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a krajský súd svojvoľne rozhodol o výkone trestu, hoci Rakúsko k tomu nedalo súhlas a krajský súd sa vôbec nevysporiadal s otázkou, či získal dodatočný súhlas Rakúska a ak vznikne pochybnosť o dodržaní zásady špeciality, musí sa to overiť cez príslušné orgány.

Spisový materiál bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „sťažnostný súd“) predložený na rozhodnutie o podanej sťažnosti 5. marca 2025 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2025 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a JUDr. Marián Mačura.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán:

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Podľa § 68 ods. 2 Tr. zák. ak podmienene prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona

sa použije Trestný poriadok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „sťažnostný súd“) ako nadriadený súd krajskému súdu po preskúmaní veci zistil, že sťažnosť odsúdeného je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou, v zákonom ustanovenej lehote a na zákonom určenom mieste. Na jej podklade podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že sťažnosť nie je dôvodná.

Z vyššie citovaného ustanovenia § 68 ods. 2 Tr. por. vyplýva, že ak podmienene prepustený nevedol v skúšobnej dobe riadny život alebo neplnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná.

Sťažnostný súd zo spisového materiálu zistil, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 5. apríla 2017, č. k. 1Ntc/3/2017-102, právoplatným 4. mája 2017, bolo rozhodnuté o uznaní a vykonaní na území Slovenskej republiky rozsudku Krajského súdu v Brne z 3. februára 2015, sp. zn. 46T 14/2014, v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci z 20. mája 2015, sp. zn. 5To 29/2015, v časti, ktorou bol D. F. uznaný za vinného zo spáchania pokusu zločinu krádeže podľa § 21 ods. 1, § 205 ods. 1 písm. b), ods. 5 písm. a) Trestného zákona Českej republiky a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 228 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky (v bode I), prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny podľa § 348 ods. 1 alinea 1 Trestného zákona Českej republiky (v bode II) a prečinu nedovoleného ozbrojovania podľa § 279 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky (v bode III) a za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a šesť mesiacov s tým, že ho vykoná v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Z výkonu tohto trestu bol odsúdený D. F. podmienene prepustený uznesením Krajského súdu v Bratislave z 21. novembra 2018, sp. zn. 1Ntc/14/2018, právoplatným 21. novembra 2018, s určením skúšobnej doby tri roky so súčasným nariadením probačného dohľadu na tri roky a ustanovením povinností podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu a zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Skúšobná doba začala plynúť v zmysle § 68 ods. 1 Tr. zák. podmieneným prepustením odsúdeného a plynula tri roky s tým, že skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby (§ 68 ods. 1 posledná veta Tr. zák.). V prípade podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je podľa § 68 ods. 2 Tr. zák. nutné zistiť, či odsúdený viedol počas plynutia skúšobnej doby riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti. Krajským súdom bolo na jednej strane zistené, že podľa správy dotknutého probačného a mediačného úradníka sa odsúdený (do času vzatia do väzby v Rakúsku 12. novembra 2019) dostavoval k probácii a spolupracoval, vykonával sociálny výcvik a aj bol zamestnaný. Na druhej strane však krajský súd zistil, že odsúdený v skúšobnej dobe spáchal úmyselnú trestnú činnosť, keďže rozsudkom Krajského súdu Korneuburg, z 31. marca 2020, sp. zn. 612 Hv 1/20h, v spojení s rozhodnutím Vrchného krajského súdu Viedeň zo 4. augusta 2020, sp. zn. 31 Bs 178/20h, právoplatným 4. augusta 2020, uznaným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2023, sp. zn. 1Ntc/16/2021, právoplatným 21. júna 2023, bol uznaný za vinného zo spáchania zločinu ťažkej krádeže za účelom zárobku vlámaním podľa § 127, § 128 ods. 2, § 129 ods. 1 č. 1, ods. 2 a ods. 3, § 130 ods. 2 prvý a druhý prípad, § 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, zločinu podpaľačstva podľa § 169 ods. 1, § 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, zločinu úmyselného všeobecného ohrozenia podľa § 176 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, trestného činu hrubého poškodenia vecí podľa § 125, § 126 ods. 1 č. 5 a č. 7 Trestného zákonníka Rakúskej republiky a trestného činu odporu proti verejnej moci podľa § 269 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky na skutkovom základe v ňom uvedenom s uložením trestu odňatia slobody 3.227 dní (osem rokov a desať mesiacov) s tým, že skutky boli spáchané v mesiacoch marec až august 2019, teda v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Správne krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že na dané odsúdenie rakúskym súdom treba s poukazom na ustanovenie § 7b ods. 2 Tr. zák. prihliadať rovnako, ako keby bolo vydané slovenským súdom, keďže ide o súd členského štátu Európskej únie a skutky by boli trestné aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (bolo rozhodnuté o uznaní a vykonaní na

územi Slovenskej republiky cudzozemského rozhodnutia podľa zákona č. 549/2011 Z. z.).

Z uvedených skutočností je zrejmé, že odsúdený spáchal úmyselnú trestnú činnosť vrátane majetkovej trestnej činnosti v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, kedy mal podľa Trestného zákona viesť riadny život, teda dokonca aj rovnaký druh trestnej činnosti, pre ktorú bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody, z výkonu ktorého bol podmienne prepustený. Vedením riadneho života nie je spáchanie úmyselnej protiprávnej činnosti. V prípade, keď odsúdený v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nevedie riadny život, má podľa zákona súd rozhodnúť o nariadení výkonu zvyšku nepodmieneného trestu odňatia slobody, a to aj v priebehu skúšobnej doby, čo krajský súd v napadnutom rozhodnutí správne urobil (skúšobná doba neplynula počas výkonu väzby a výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného v Rakúsku od 12. novembra 2019 do 25. augusta 2023).

Podľa názoru sťažnostného súdu spôsob života odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je možné vzhľadom na spáchanie úmyselnej trestnej činnosti, páchanej navyše v období niekoľkých mesiacov, hodnotiť ako riadny život a bolo preto potrebné nariadiť výkon zvyšku trestu odňatia slobody. Vecne správne bolo aj určenie zvyšku trestu odňatia slobody, ktorý má odsúdený vykonať - dva roky, tri týždne a jeden deň, keďže odsúdený mal predpokladaný koniec výkonu trestu odňatia slobody (výmera šesť rokov a šesť mesiacov) dňom 13. decembra 2020 (počítajúc od 13. júna 2014, kedy bola obmedzená jeho osobná sloboda väzbou), pričom bol podmienne prepustený 21. novembra 2018, t. j. zostáva vykonať zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere dva roky a dvadsaťdva dní (odsúdený má vykonať zvyšok trestu odňatia slobody, z výkonu ktorého bol podmienne prepustený a preto tento zvyšok treba určiť podľa výmery, ktorá mu zostala ešte vykonať pôvodne, t. j. ako keby nebolo rozhodnuté o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody).

Na základe uvedených skutočností bolo teda napadnuté uznesenie krajského súdu vecne správne a v súlade so zákonom. Krajský súd pritom rozhodol o veci na verejnom zasadnutí pri zachovaní zákonom ustanoveného procesného postupu pre verejné zasadnutie, a to jednak ustanovení Trestného poriadku ohľadom prípravy verejného zasadnutia a prítomnosti na verejnom zasadnutí, ako aj priebehu verejného zasadnutia.

Pokiaľ ide o sťažnostné námietky, tak odsúdený v sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by sa krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia relevantným spôsobom nevyjadril a išlo len o opakovanie skutočností uvedených v konaní pred krajským súdom, ktorých podstatou je nesúhlas s argumentmi uvedenými v napadnutom uznesení a sťažnostný súd k nim uvádza nasledovné. Pokiaľ ide o základnú sťažnostnú námietku ohľadom porušenia zásady špeciality treba zdôrazniť, že uznávacie konanie má nostrifikačný charakter, pričom nostrifikácia spočíva jednak v posúdení, či sa trestnému rozsudku cudzieho štátu môžu priznať účinky na území Slovenskej republiky a jednak v premene cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie. V momente uznania sa na toto rozhodnutie hľadí ako na slovenské so všetkými atribútmi právoplatného rozhodnutia, jeho nezmeniteľnosti, záväznosti a vykonateľnosti. Slovenská právna úprava potom platí aj na ďalšie rozhodnutia nadväzujúce na pôvodné rozhodnutie, či už o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, osvedčenia sa odsúdeného v skúšobnej dobe, resp. jeho neosvedčenia sa a nariadení výkonu zvyšku trestu odňatia slobody, prerušenia výkonu trestu odňatia slobody a pod. Posudzovanie zásady špeciality v prejednávanej trestnej veci pri rozhodovaní o ne/osvedčení odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody by bolo v rozpore s tým, že už došlo k rozhodnutiu o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia na území Slovenskej republiky ako takého. Uvedené je zrejmé jednak z účelu existencie samotnej zásady špeciality, ktorej podstatou je, aby nebola odsúdená osoba odsúdená či pozbavená slobody za iný trestný čin, než za ktorý bola vydaná, resp. aby sa zabránilo účelovému žiadaniu vydania odsúdenej osoby, ako aj zo samotnej formulácie zásady špeciality v čl. 18 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady EÚ 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody na účely ich výkonu v

Európskej únii, resp. v § 21 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., z ktorej je zrejmé, že táto sa vzťahuje na iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním odsúdenej osoby ako čin, v súvislosti s ktorým bola odovzdaná. Odsúdený v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (uloženého českým súdom, ktorého rozhodnutie už bolo v minulosti na území Slovenskej republiky právoplatne uznané) nevedol riadny život (spáchal úmyselné trestné činy v Rakúskej republike, za ktoré bol odsúdený rakúskym súdom, ktorého rozhodnutie bolo na území Slovenskej republiky právoplatne uznané) a krajský súd vecne správne uviedol, že sa jedná o pokračovanie vo výkone už uloženého trestu odňatia slobody a po vyslovení, že odsúdený sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia neosvedčil, nariadil výkon zvyšku trestu odňatia slobody. K námietke odsúdeného, že bolo nutné, aby Rakúska republika dala súhlas s výkonom zvyšku trestu odňatia slobody pod sp. zn. 1Ntc/14/2018 Krajského súdu v Bratislave, sťažnostný súd so zreteľom na vyššie uvedené konštatuje, že uvedená požiadavka je bez právnej relevancie a ide iba o prípad rozhodovania o ďalších súvisiacich či nadväzujúcich otázkach s meritórnym, už skôr uznaným cudzozemským rozhodnutím ohľadom tej istej veci. To, že bol odsúdený podmienne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody s určením skúšobnej doby a následne bolo rozhodnuté o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe a vykonaní zvyšku trestu odňatia slobody, ktorý by inak vykonal, keby nebol podmienne prepustený z jeho výkonu, nie je možné považovať za rozhodnutie pre iný trestný čin, na ktoré sa rozhodnutie o uznaní a výkone nevzťahovalo - vo veci Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Ntc/3/2017 bolo rozhodnuté o uznaní a výkone na území Slovenskej republiky rozsudku Krajského súdu v Brne z 3. februára 2015, sp. zn. 46T 14/2014, v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci z 20. mája 2015, sp. zn. 5To 29/2015, ktorým bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a šesť mesiacov, pričom napadnutým uznesením krajského súdu bolo rozhodnuté iba o výkone zvyšku tohto uloženého trestu odňatia slobody, z ktorého bol odsúdený podmienne prepustený.

V tomto smere sa sťažnostný súd ako s vecne správnou stotožnil s argumentáciou krajského súdu v napadnutom uznesení, v ktorej jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov rozhodol o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu a vykonaní zvyšku trestu odňatia slobody a dôvody, pre ktoré nebolo potrebné žiadať súhlas s výkonom tohto zvyšku trestu odňatia slobody podľa zásady špeciality. Sťažnostný súd pritom považoval za nadbytočnú argumentáciu krajského súdu o prelomení zásady špeciality v nadväznosti na ustanovenie § 21 ods. 2 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z., resp. čl. 18 ods. 2 písm. a) rámcového rozhodnutia Rady EÚ 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 s poukazom, že odsúdený sa na území Slovenskej republiky zdržiaval viac ako 45 dní napriek tomu, že ho mohol opustiť (táto argumentácia by bola relevantná v prípade, ak by sa mala zásada špeciality na prejednávanej veci odsúdeného vzťahovať).

Pokiaľ odsúdený v sťažnosti poukazoval na rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané vo veciach, sp. zn. I. ÚS 183/2019 a II. ÚS 290/2021, tak treba uviesť, že ide o argumentáciu irelevantnú, keďže tieto sa týkajú iného skutkového a právneho stavu, resp. rozhodovania o iných skutočnostiach (inštitútu predbežného preskúmania záznamu, resp. posudzovania obojstrannej trestnosti a premĺčania výkonu trestu odňatia slobody ako dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze). Pokiaľ bolo poukazované na rozsudok Súdneho dvora EÚ vydaného vo veci C-388/08 PPU, tak obdobne tento nie je z pohľadu podaných sťažnostných námietok relevantný, keďže jeho podstatou je síce posudzovanie, čo sa rozumie za „iný trestný čin“, avšak z pohľadu vymedzenia znakov skutkovej podstaty trestného činu.

Sťažnostný súd nezistiac dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu vydaného v súlade so zákonom preto podanú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.